Список використаних джерел

1. Войтко А. «Это даже не Фолкленды, это гораздо сложнее...» [Електронний ресурс] / А. Войтко. – 2015. – Режим доступу: https://zn.ua/history/eto-dazhe-ne-folklendy-eto-gorazdo-slozhnee-_.html.
2. Зубкова И. А. Концептуальные основы методики преподавания истории в школах Великобритании: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : спец. 13.00.02 / Зубкова И. А. – Екатеринбург, 2002.
3. Конс К. Чему учат на уроке истории в современной Англии и почему это интересно [Електронний ресурс] / К. Конс. – 2018. – Режим доступу: https://mel.fm/blog/galina-avtukhova/5897-chemu-uchat-na-uroke-istorii-v-sovremennoy-anglii-i-pochemu-eto-interesno.
4. Котусенко К. А. Современные тенденции развития школьного исторического образования в Англии [Електронний ресурс] / К. А. Котусенко // Ярославский педагогический вестник. – 2014. – № 2. – Режим доступу: https://cyberleninka.ru/article/v/sovremennye-tendentsii-razvitiya-shkolnogo-istoricheskogo-obrazovaniya-v-anglii.
5. Соколов А. Б. Английские ученики истории (вторая половина XIX–XX века) / Соколов А. Б. // Историк и общество: научная лаборатория исследователя / под ред. М. П. Айзенштат. – М., 2009. – С. 75–98.

Ірина Шевченко

ТУРИСТСЬКИЙ РЕСУРС ЯК ЧИННИК ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

На сьогодні туризм є одним з найбільш перспективних напрямів розвитку регіону, який сприяє ефективному використанню найбагатшої природної і культурно-історичної спадщини, залучення до якого, з одного боку, служить розширенню культурної компетентності, оздоровленню і відпочинку громадян, а з іншої – економічному розвитку, вирішенню проблему зайнятості в невеликих містах і населених пунктах.

Трансформація економіки регіону і необхідність залучення ресурсного потенціалу усіх видів обумовлюють актуальність дослідження потенціалу туристських ресурсів як істотного чинника соціально-економічного розвитку території. Пізнавальні властивості території обумовлені наявністю природних і соціально-культурних об’єктів (пам’ятників історії і культури, музеїв, національних особливостей і традицій населення, унікальних об’єктів природи, культури, промисловості та ін.).

В Законі України «Про внесення змін до Закону України «Про туризм» [4] туристичні ресурси України визначено, як «пропоновані або

такі, що можуть пропонуватися, туристичні пропозиції на основі та з використанням об'єктів державної, комунальної чи приватної власності». Як зазначається в законодавстві України, «напрями освоєння і розвитку туристичних ресурсів України визначаються органами державної влади, органами місцевого самоврядування відповідно до програм розвитку туризму» [3]. В переліку основних цілей державного регулювання, зокрема, має місце й вимога «збереження цілісності туристичних ресурсів України, їх раціональне використання, охорона культурної спадщини та довкілля, врахування державних і громадських інтересів при плануванні та забудові територій» [4].

Туристичні ресурси – природні, соціально-культурні, інфраструктурні об'єкти, що включають об'єкти туристичного показу, а також інші об'єкти, здатні задовольнити духовні і інші потреби туриста, сприяти підтримці їх життєдіяльності, відновленню, розвитку фізичних сил. І. Смаль стверджував, що туристичні ресурси – це сукупність усіх природних елементів, особливостей людської діяльності або товарів, що виробляються та можуть спонукати до здійснення мандрівки, не пов'язаної з комерційною метою [5].

Також немає чіткого визначення понять природних, культурно-історичних та соціально-економічних туристичних ресурсів. Це ще більше обумовлює появу різноманітних класифікацій та трактувань.

Всесвітня туристична організація (ВТО) виділяє наступні групи ресурсів: природні багатства; енергетичні багатства; людський фактор (демографічний та культурологічний аспект); інституційні, юридичні та адміністративні аспекти; соціальні аспекти, рівень та традиції в сфері освіти, охорони здоров'я та відпочинку; різноаспектні блага та послуги, транспорт, зв'язок, інфраструктура сфери відпочинку та розваг; економічна та фінансова діяльність [2].

Аналізуючи туристичні ресурси області, варто зазначити важливість врахування комплексності її ресурсного потенціалу, адже такі сфери народногосподарського комплексу, як сільське господарсько, лісове та рибне господарство, транспортна галузь (автомобільна, річкова, залізнична та ін.), харчова та легка промисловість, а також сфери культури та мистецтва, спорту, охорони здоров'я цілком дотичні до вирішення нагальних і стратегічних питань туристичного спрямування. Як приклад, можна навести поєднання, зокрема, таких складових, як культура, екологія, виховання, сільське господарство в організації та наданні послуг «зеленого» туризму. Це і так звані «зелені» садиби, і агротуризм, й екологічний туризм, еколого-просвітницька діяльність, молодіжний і спортивно-оздоровлювальний туризм та ще багато інших різновидів туристичних пропозицій (наприклад, харчовий туризм, етнотуризм).

Таким чином, дослідження туристських чинників в загальній системі туристського потенціалу сприятиме підвищенню рівня стійкого соціально економічного розвитку регіонів країни.

Список використаних джерел

1. Держтуризмкурорт. Проект Закону України «Про туристичні ресурси» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.tourism.gov.ua.
2. Офіційний сайт Державної служби туризму і курортів України. Інформація про діяльність щодо реалізації державної туристичної політики у сфері міжнародних відносин [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.tourism.gov.ua/publ.aspx?id=450
3. Положення про рекреаційну діяльність у межах територій та об'єктів природно-заповідного фонду України: Наказ Мінприроди України від 22.06.2009 № 330. Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 22 липня 2009 р. за № 679/16695 // Офіційний вісник України від 07.08.2009 – 2009 р., № 57, стор. 107, стаття 1997 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0679-09.
4. Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про туризм»: Закон України від 04.11.2018, підстава – 2581-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/324/95-%D0%B2%D1%80
5. Смаль І. В. Глобальний і регіональний вектори розвитку туризму / Смаль І. В. // Географія в інформаційному суспільстві: збірник наукових праць. – 2008. – Т. IV. – С. 139–141.

Тетяна Шкільняк

СОЦІАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ МОЛОДШОГО ШКОЛЯРА В УМОВАХ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ

Соціалізація як процес засвоєння і відтворення індивідом соціального досвіду свідчить про нормальне, безболісне входження людини в суспільне життя. Узагальненим індикатором соціалізації особистості виступає її соціальна активність. Нам імпонує визначення соціальної активності тих авторів, які трактують соціальну активність одночасно як явище, стан і ставлення суб'єкта до явищ об'єктивного світу; що явище соціальної активності можна характеризувати як якісно-кількісну визначеність, тобто в єдності своїх якісних характеристик і кількісних параметрів. Соціальна активність представлена передусім самодіяльністю особи, яка має самостійну силу реагування й виявляється в вільній, свідомій, внутрішньо необхідній діяльності. Це особлива діяльність – з власного бажання, з власної ініціативи, яка спрямована на «творчу» взаємодію з навколишнім середовищем, освоєння та зміну його й самого себе [1].

Розглянемо один із видів соціальної активності – соціально-комунікативну, на формування якої особливу увагу слід звернути вчителю